

חכמינו בדורתיך

גליון סה • שנה ב'

פרשת ויצא
תשפ"ו לפ"קהוצאה לאור
חידושי תורה
של בעלי בתים
העושים תורתם
קבע ומלאכתם
עראי

מבוא : בשער התורה

ונתן לי לחם לאכול

ידוע מאמר הצדיקים על הפרשיות הללו שהן **מעוטפים ומכוסים באדרת שער**, שלעין החיצוני אינו נראה תיכף ומיד החידושים וגופי תורה הנלמדים מהפרשיות, אבל אחרי שמתעמקים במקצת מתגלה יותר ויותר עד אין חקר המרגליות טובות ופנינים היוצאים ממקראי קודש. והנה אין לנו עסק בנסתרות, אבל למארי דרזין ידוע כי פרשתן הוא מהעיקרים הגדולים בתורת החן, כל העסק של יעקב עם לבן בהעקודים נקודים וברודים היה כרוך בסודות נוראות כמבואר **בתורת הרשב"י והאריז"ל** ונשגבה דעת מאתנו להשיג הענינים העמוקים מכשוננו של עולם.

אמנם גם על פי פשוט מבואר בבני יששכר (מאמרי חדש אייר מאמר א) ביאור על עניני הפרשיות הללו, דכיון **דההכנה לתורה היא על ידי המדות, על כן מעשה אבות קדמה בתורה אל המצות, כי במעשי אבות מבוארים המדות**, והיינו שאף אם סדר מצות התורה אכן מתחילין בעיקר מהחודש הזה לכם, מכל מקום צריכין לתורה שלימה עוד קודם שנגשים למצות התורה, והוא **תורת המדות ודרך ארץ, כי דרך ארץ קדמה לתורה**.

ובתחילת פרשתן מצינו שיעקב אבינו נדר נדר - אשר חכמינו ז"ל אמרו על זה במיוחד במדרש שהוא **ללמוד לדורות**

שיהא אדם נודר בעת צרה דמעשה אבות סימן לבנים - ואמר אם יהיה אלקים עמדי **ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש**, וידוע מה שאמרו על זה צדיקי הדורות שהלחם לאכול של יעקב אבינו וכל עניניו הגשמיים היו כולו רוחני, ובכן אעלה על הכתב **ענין א' מהלכות דרך ארץ הנוגע לעבודת האכילה**.

במסכת דרך ארץ (פ"ד ה"א) איתא מי שהוא תלמיד חכם לא יאכל מעומד ולא ישתה מעומד, והובא בבארי ה"טב א"ח ס' ק"ע סקט"ז בשם השל"ה ובשם הרוקח. ובמחצית השקל בהלכות הבדלה (סי' רצ"ו סק"ד) מעיר על זה דהא דאמרינן דהוא גנאי לתלמיד חכם שיאכל וישתה מעומד, **ראוי לכל אחד לעשות עצמו כתלמיד חכם לדבר**. וכן מבואר בגמרא **מסכת גיטין** (דף ע.) שאכילה ושת' מעומד מתיש גופו של אדם עיי"ש.

ואכן ידוע שהוא מהדברים שמצינו רבים וכן שלמים מקפידים על זה עד קצה האחרון, עד כדי כך שמסופר על מרן הכתב **סופר זי"ע** שכאשר עמד תחת החופה ונתנו לפניו את הכוס יין לשתות כנהוג, לא רצה בשום אופן לשתות מן הכוס בעודו מעומד, אלא ביקש שיגישו לפניו ספסל וישב עליו וכך לגם את לגימת היין, וכל הרבנים וגדולי הדור שהיו שם אצל החופה הפליאו את התנהגותו במה שלא שת לבו להציבור העצום והאנשים הנכבדים אלא עשה את מה שראה לנכון על פי ההלכה ודרך ארץ.

סגולת אמירת 'שבת' אפילו ביום חול

במדרש פליאה, "כל זמן שהיה יעקב בבית לבן, לא שמר אלא שבת", וצ"ב דהאיך יתכן לומר שיעקב לא שמר בבית לבן כל המצות, ורשיז"ל כתב להלן (ריש פ' וישלח) עם לבן גרתי ותרתי"ג מצות שמרתי.

ויש לומר על פי מה שנהוג הוא בתפוצות ישראל, להכריז בקול רם: "שבת שבת", לפני הריקודים של מצוה ב'מצוה טאנץ', והוא על פי שמובא מהרה"ק רבי מנחם מענדל מרימונוב זצ"ל, שהמכוון בזה הוא להרחיק מחשבת פיגול וסרך עבירה מאת כל אנשי משמר ואנשי מעמד שנוכחים שם באותה עת. והובאו דבריו ע"י הרה"ק מדזיקוב זצ"ל בספה"ק אמרי נועם (פרשת וישב עה"פ וימאן) בזה הלשון: כמו שאמר אדמו"ר מהר"מ מרימנאב, אשר בעת נשואי חתן וכלה ובשעת ריקודין שהוא התערבות אנשים ונשים, על כן המנהג לצעוק אז 'שבת', בכדי להזכיר העם במצות תענוגי שבת לבטל תענוגים הרעים, ולהפך נגע לענג, להנצל מתאוות הנקראים נגעי בני אדם".

ונתן להסמיק על כך, מה שכתב הרה"ק בעל החקל יצחק מספינקא (פרשת כי תשא ד"ה ואתה דבר) וז"ל: שמעתי מאמור"ר זצ"ל ששמע מהה"ק ר"ש מודלינא זצ"ל, שמקובל מרבותינו הקדושים, שאם היצה"ר מתגבר על האדם ואין ביכולתו להכניעו, אזי יזכיר אפילו בחול "שבת שבת", ובכח קדושת השם של שבת דהוא שמא דקוב"ה (והר יתרו פת). יכול להכניעו, עכ"ד, יעושה"ה שמבאר עפ"י את דברי רב עמרם חסידא (קידושים פא) נורא ביה עמרם.

- המשך בעמוד ב' <

- המשך בעמוד ב' <

מדור תורתם קבע

ועפ"י ז'ל, שיעקב אבינו כשהיה אצל לבן הארמי, לא היה בידו מצוה תמידית כל הזמן, ורצה שיהיה לו סגולה איך להינצל מהנסיונות הקשים, לכן הזכיר כל הזמן את השבת קודש, ובסגולה זו עלה בידו להניצל מכל הנסיונות, וזהו פירוש המדרש, 'כל זמן שהיה יעקב בבית לבן לא שמר אלא שבת', פירוש שלא שמר כל התורה רק על ידי אמירת שם 'שבת' שהזכרת שם שבת שמר עליו להינצל מהעבירות.

ויתכן להוסיף, שזהו הפירוש בדברי המדרש (מדרש פליאה), "הבה נתחכמה לו, לבטל מהם השבת", דהנה פרעה ראה שכלל ישראל גדורים מן העריות גם במצרים, ורצה להכשילם בזה, וחקר בדבר, עד שראה שישאל אומרים כל הזמן 'שבת שבת', שבכח זו ניצלו מן העבירות, ולכן רצה פרעה לבטל מהם השבת, היינו שלא ינתן להם רשות לומר 'שבת שבת'.

(הרה"ח ר' חיים אליהו צוויבל הי"ו)

חידושי תורה על תפילות וזמירות זמירות חקיק

ברכוני לחיים טובים ולשלום – שנזכרה גם לשבת הבאה לנר דלוק ומטה מוצעת

שלום עליכם מלאכי השלום וכו', ברכוני לחיים טובים ולשלום וכו'. אפשר לבאר בהקדם מ"ש חז"ל (שבת כה): עה"כ (איכה ג, יז) 'ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה', מאי 'ותזנח משלום נפשי', אמר רבי אבהו זו הדלקת נר בשבת וכו', 'נשיתי טובה' רבי יצחק נפחא אמר זו מטה נאה וכלים נאים שעליה. נמצא ש'שלום' רומז לנרות שבת, ו'טובה' רומז למטה מוצעת וכלים נאים.

עוד אמרו חז"ל (שם קט): תניא רבי יוסי בר יהודה אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בע"ש מבית הכנסת לביתו, אחד טוב ואחד רע, וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושולחן ערוך ומטתו מוצעת, מלאך טוב אומר 'יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך', ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו, עיי"ש.

ולפי"ז אפשר לרמז מה שאומרים בנוסח הזמירות בליל שב"ק 'שלום עליכם מלאכי השלום', שאנו אומרים אל המלאכים הביטו בנרות המאירים אשר מרמזים על 'שלום' כמו שדרש רבי אבהו לעיל, וראו את השולחן הערוך עם כלים נאים, וכיון שאמרו חז"ל דכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושולחן ערוך ומטה מוצעת, מלאך טוב אומר 'יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך', לכן מסמיכים תיכף 'ברכוני לחיים טובים ולשלום', שכמו שעכשיו יש נר דלוק ומטה מוצעת, כן מבקשים אנו שהמלאך הטוב יברך שנזכה גם לשבת הבאה לקבלה מתוך רוב שמחה ולחיים טובים ולשלום, 'טובים' רומז למטה מוצעת וכלים נאים, ו'שלום' רומז לנרות שבת המאירים באור יקריות.

(הרה"ח ר' שלמה הערשקאוויטש הי"ו)

מבוא § בשער התורה

– המשך מעמוד א'

ולאו דוקא אצל רבנים ומנהיגי האומה ראו התנהגות זו, אלא אף בקרב חסידים ואנשי מעשה המתנהגים ביישוב הדעת בלי מהירות ופחיתות רואין גם כן התנהגות זו, ואני הקטן מעיד שמעודי לא ראיתי את אבי מורי ע"ה אוכל או שותה מעומד או בלי כובעו על הראש, לא היה אצלו דבר כזה בשום פעם, שידע שהאכילה הוא חלק מעבודת האדם ואין לחטוף ולאכול בלי התבוננות מראש ובאופן ובצורה הראוי.

אך מאידך מצינו מפקפקים אם גם בזמנינו עדיין נוהג ענין זה, או שמא אף על זה נאמר כי נשתנו הטבעים, דהבן איש חי בספרו שו"ת רב פעלים (ח"ב או"ח סי' מ"ה) כתב על ענין זה וז"ל, מיהו הרמב"ם ז"ל בהל' דעות פ"ד לא זכר זה, ולא כתב שייגיע לו נזק לא באכילה ולא בשתי' מעומד, ואפשר דסבירא לי' דבזמן הזה נשתנו הטבעים מזמן חכמי המשנה והתלמוד כאשר נמצא כזאת בדברים אחרים, ואפשר מהאי טעמא אין העולם נזהרים בזה לא ביין ולא במים, מפני שראו דהרמב"ם השמיט ענין זה בהלכות דעות, מיהו רבינו האר"י ז"ל היה מדקדק לקיים דברי חכמים מאחר דנזכר דבר זה בגמרא, ובדאי גם במים היה נזהר וכן בכל מיני שתיה, ועל כן אני אומר מאחר דליכא טירחא בהכי, ודאי טוב ליזהר, אחר שראינו שרבינו האר"י ז"ל היה נוהג בכך, ואולי יש לו טעם אחר נסתר בזה עכ"ל.

הרי שמצד אחד מעיר מצד השמטת הרמב"ם דאולי אין הדבר נוהג כהיום דנשתנו הטבעים, ומוצא בזה מקום ללמד זכות על מה שאין העולם נזהרים בזה בשתיית יין או מים, אמנם מצד שני כתב שעם כל זה יש עדיין מקום להחמיר כיון שהאריז"ל היה נוהג כן, ואולי יש בזה טעם עפ"י סוד, ובפרט שאין בדבר טירחא.

ולענין שתיית יין שרף יש מנהג בזידיטשויב לשותתו בדוקא מעומד, וממליצים על זה הפסוק 'שרפים עומדים', שיין שרף שותים מעומד. וכאשר מתבוננים בפסיעות הראשונים, נשתמרו כמה תמונות מגדולי ישראל בהיותם במרחץ לצורך בריאות הגוף, אשר חלק גדול מהשהי' במרחץ היה לשותת מהמים הנמצאים שם, ורואים בהתמונות היאך ששתו המים מעומד ולא הקפידו לישיב, ויש שרצו ליישב שכיון שכך הוא מנהג המקום שם אין בו משום חוסר דרך ארץ, אך כמובן שאין אנו קובעים כאן מסמרות לכאן או לכאן, ולא באנו אלא להעלות הנושא על הגליון, ובדאי יש לכל אחד להקפיד על ההתנהגות בדרך ארץ בשעת אכילה ושתי' כפי מסורת אבותינו ורבותינו, ונזכה כולנו להתברך בגשמיות וברוחניות ובכל מילי דמיטב תמיד.

(הרה"ח ר' אברהם ישעי' קליין הי"ו)

תמונה האיך שהרה"ק בעל מנחת אלעזר זי"ע בהיותו במאריבאנד שותה מעומד

שפתותיו דובבות

תשובה מועיל כיון שאנו מוכנים לעמוד לתחייה

אם יהי' אלוקים עמדי וגו' ושבתי בשלום אל בית אבי.

ובמסורה ושבתי בבית ה' לאורך ימים. וי"ל כוונת המסורה בהקדם דברי העיר דוד להחיד"א ז"ל שכתב לתרץ קושיית הכתנות אור האין מועיל מועיל תשובה הלא קי"ל גבי קרבן נראה ונדחה אינו חוזר ונראה וה"ה כאן קודם שחטא האדם הי' נראה להקב"ה ועי" שחטא נדחה ממחיצתו של הקב"ה והאין חוזר ונראה עי" תשובה. ותי' העיר דוד דדוקא גבי בהמת קרבן שאינו בעל חי גמור שייך בהו דיחוי משא"כ בני ישראל שהם בעל חי גמור משום שעתידין לעמוד לתחיית המתים אין שייך בהו דיחוי ולא נדחו כלל עי" החטא. ולכן שפיר מועיל תשובה עכ"ל החיד"א ז"ל.

ומעתה זאת תורת המסורה אם יהי' אלוקים עמדי ושבתי בשלום אל בית אבי היינו אבי שבשמים שיקבל הקב"ה את תשובתי ואם תאמר הלא קי"ל נראה ונדחה אינו חוזר ונראה והאין יועיל תשובה עי" בא המסורה לתרץ ושבתי בבית ה' לאורך ימים היינו ליום שכולו ארוך דהיינו שעתידי אני לעמוד לתחיית המתים ועי" הו"ל בעל חי גמור ואין שייך בו דיחוי ולכן "ושבתי בשלום אל בית אבי שיועיל תשובה. כיון שלא נדחו כלל עי" החטא.

עוד ינובון בשיבה בכדי לחנך בנים עובדי ה'

א"י ע"ד המסורה הנ"ל ושבתי בשלום אל בית אבי ושבתי בבית ה' לאורך ימים. וברש"י איתא שיחול שמו עלי מתחילה ועד סוף וי"ל כוונת המסורה בהקדם דברי החתם סופר בהקדמה לחי"ד ע"ד הרמב"ם ז"ל שכתב לבנו אשרי מי שחתמו ימיו במהרה. עכ"ל ומתמה החתם סופר מעתה יפלא הלא ענינו ראות אשר גם השרידים אשר ה' קורא גם המה ינובון בשיבה ובלי ספק כי השלימו כבר נפשם בימי נעוריהם ולהיכן אריכות ימים של אלו, אמור מעתה כי אינם לטובת עצמם אך השי"ת מניחם על האדמה לטובת זרעיהם ותלמידיהם וצאצאיהם אשר גם המה יצוקו מים עי" להשלים נפשותם וזש"ה אחר שברכם "יקימך ה' לו לעם קדוש והיו בתכלית השלימות בעצמותם ועכ"ל "והותירך ה' לטובה בעוה"ז בפרי בטןך" בעבור פרי בטןך עכ"ל החת"ס ז"ל.

ולפי"ז זאת תהי' תורת המסורה "והי' ה' לי לאלוקים" שיחול שמו עלי מתחילה ועד סוף שלא ימצא פסול בזרעי דהיינו שאלמד לזרעי ולזרעי זרעי לעבוד השי"ת ולעסוק בתורה ובמצוות ועי" ושבתי בשלום אל בית אבי" דהיינו אעפ"י שכבר השלמתי נפשי בתכלית השלימות לאבי שבשמים אעפ"כ "ושבתי בבית ה' לאורך ימים" אעפ"כ אזכה לאריכות ימים בעוה"ז כדי ללמד לבנים ובני בנים לעבוד השי"ת ולעסוק בתורה להשלים נפשם ולבם להשי"ת.

(הרה"ח ר' משה יוסף שווארץ ז"ל)

הוא מוסיף והוא מפרק

בהמבוא לפ' חיי שרה הרחיב אחי יקירי הרה"ח ר' אברהם ישעי' הי"ו את הדיבור אודות עניני קניית חלקת קבורה במשנתו של מרן החתם סופר זי"ע, והביא תשובת החתם סופר בענין שהחברא קדישא מותרין להעלות דמי המחיר ואין לקראם רע עין כדרך שקראו לעפרון, כי חלקה הסמוך לקבר הצדיק יש לו באמת שויות עצום, והביא ראי' ממה שלא קראו לעשיו רע עין על מה שלקח כרי מלא זהב מיעקב על קניית החלקה שלו במערת המכפילה, עיי"ש ותמצא נחת.

והנני להוסיף על זה כי אמנם בספר תורת חיים שנתחבר עי" הגה"צ ר' יעקב שלום סופר זצ"ל מבית מדרשו של מרן החתם סופר (א"ח סי' קנ"ג סי"ג ד"ה ובכה"ג), תמה על דברי מרן החת"ס, שהרי בילקוט ראובני סוף פ' ויחי דרשו גם על עשיו את המקרא נבהל להון איש רע עין כדרך שדרשו לעפרון, וכן הוא גם במדרש רבה פ' משפטים, וצ"ע ליישב הדברים.

ועוד מצינו להחתם סופר בעצמו בתשובה שקודם להתשובה הנ"ל (וי"ד סי' שכ"ט) שמוחה שם על מה שהחברא קדישא לוקחים ממון הרבה, וכתב בזה"ל, כל זה בשיש קצבה לדבר, שכל מי שהוא חוץ לחברא קדישא יתן כך וכך או מן הממון כך פראצענטי"ן למאה, ויהי' דבר קבוע לכל אפין שוה, ותיקון זה מסתמא נעשה מעיקרא ברצון הקהלה שתקנו כן על כל הבאים אחריהם וברצון חבר עיר, אבל כמו שנוהגים בקהלות הקטנות שיהי' מכס בלי קצבה וכמוכס העומד מאליו, ישתקע הדבר ולא יאמר, ולא ינחא להו למתי ישראל שיתעסקו בהו אנשים כמו אלו. ותלי"ת בכל מקום שעברתי עמדותי בכח נגדם לבטל מהם מנהגים רעים כאלו וכיוצא בהם, ופעם אחת מתה עשירה אחת והניחה יתומים גדולים וקטן אחד, ובקשו הח"ק סך ששה אדומים לסיועת בנין חומת בית הקברות, ואמרתי אני עומד בעבור היתום הקטן ואיני מניח ליקח שום פרוטה מהעזבון, ואם לא ירצו לקבור המת הנני שוכר אנשים מהחוץ לקבור המת, והטרתתי הרבה עמם עד שנתבטל המנהג הרע הזה, וככה ראוי לכל מורה בעירו ומקומו לבטל המנהג הרע הזה בכל מאמציו כחו, כי זה הוא המבטל מצות גמילת חסד מישראל עכ"ל.

ובספר חוט המשולש החדש (עמוד רי"ב) כתב וז"ל, מעשה היה בר' עקיבא איגר זקני זצוק"ל, שמת בפוזנא עשיר גדול א' שהיה מלוא בריבית, ולא רצו אנשי חברא קדישא לקברו עד כי יתנו להם יורשין סך אלף ר"ט מעות קבורה, ויחר להם מאד וילכו בקובלא אל הנסיך, ויצו לקרות את זקני ז"ל שהיה רב המדינה, וידבר אליו קשות, מדוע אתם מבקשים סך גדול כזה בעבור ד' אמות קרקע, ויען זקני ז"ל אליו, בתלמוד שלנו איתא המלוה בריבית אינו קם לתחיית המתים, והנה איש זה כל פרנסתו ועשרו היה רק מריבית, והנה כאשר ימות איש אנו לוקחים ממנו עבור קבורה דבר מועט, כי מחכים אנחנו לתחיית המתים בקרוב ואז יחזירו לנו את הקרקע, לא כן האיש הזה שאינו עומד בתחיית המתים הרי מוכרים לו הקרקע לעולמים, ולכן הקרקע שוה כל הכסף שמבקשים, והוטב הדבר בעיני הנסיך וצויה ליתן בלי מגרעת עכ"ל.

ויהי"ר שנזכה כולנו לאריכות ימים ושנים טובים, ואכיר תודה לאחי הי"ו על מאמריו הנאים בפרט ועל כל הגליון הנפלא בכלל, ויזכה להנות את הציבור הלאה מתוך רוב הרחבה.

(הרה"ח ר' ברוך יודא קליין הי"ו)

מדור תורתם קבע

המשך מעמוד ב' <

יעקב השתוקק שיהיה לו השראת השכינה

ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה.

אפשר לומר על פי מה שאמרו חז"ל במס' סוטה (דף י"ז) דריש ר"ע איש ואשה זכו שכינה שרויה ביניהן, לא זכו אש אוכלתן, ופירש"י זכו ללכת בדרך ישרה וכו' שכינה ביניהן יו"ד באיש וה"י באשה, לא זכו אש אוכלתן שהקב"ה מסלק שמו מביניהן ונמצאו אש ואש ע"כ.

ולפי"ז יש לומר שזהו כוונת הכתוב ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אות"ה דהוא אות ה' היינו דיעקב היה משתוקק לישא אשה כדי שיהיה לו ג"כ ה"א ובצירוף היו"ד שיש לו יהא לו השם י"ה דהוא רמז להשראת השכינה.

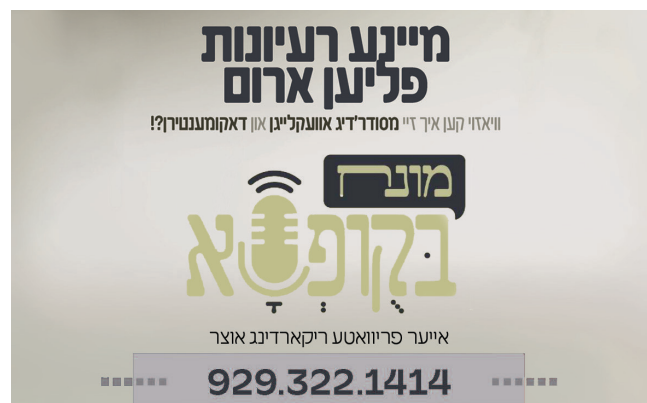
על ידי מה שיש לאדם בנים יש לו מדת הרחמנות

ויפתח את רחמה.

יל"פ על פי מה דאיתא במס' סנהדרין (דף ל"ו) דאין מושיבין בסנהדרין מי שאין לו בנים משום שאין לו מדת הרחמנות, עיי"ש.

וזוהו ויפתח את רחמה, שעל ידי מה שיהיה לה בנים, יהא לה מדת הרחמנות.

(הרה"ח ר' אליעזר יום טוב ליפא שלעזינגער הי"ו)

מעשה רב

וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו לך

עובדא נאה ממון רביה"ק מסאטמאר בעל דברי יואל זי"ע היה אצל אבי הרה"ח ר' עוזר גליק ע"ה - אשר כידוע כינה אותו רביה"ק בהתואר 'עוזר דלים', וכן נחרת על המציבה שלו - הגיע לאמעריקא מארץ ישראל בערב שבת, ובליל שבת אחר התפילה הלך לרבינו זי"ע לקבל פניו וליקח שלום, רביה"ק שמח מאוד אליו ואמר לו שרוצה שיכנס אליו באמצע השבוע כי דבר נחוץ יש לו לדבר אליו.

כמובן שפקודת קדשו שמרה רוחו, ונכנס אל הקודש פנימה אחר השבת, ורבינו זי"ע התחיל לדבר עמו על דא ועל הא, והאיש משתאה לדעת מה רצה ממנו רבינו, ואחר כל השיחה הוציא רבינו חמש מאות דאלער ונתן לו, באמרו הלא תושב חדש אתה כאן במדינה זו, וצריכין למעות כדי להסתדר כראוי, ענה לרבינו שאינו זקוק להמעות, כי הוא הגיע כאן לאמעריקא עם חמשים אלף מזומנים, ואדרבה, אם רבינו רוצה אני מוכן להלוות המעות לרבינו, וכאשר שמע רבינו את דבריו צחק מאוד ואמר לו שהוא הראשון מהבאים מארץ ישראל שהוא מוכן להלוות מעות.

אחרי עבור כמה חדשים קרא לו המשב"ק הרה"ח ר' עזריאל גליק ע"ה בשם רבינו שרוצה לדבר עמו, כאשר הגיע לרבינו זי"ע אמר לו הלא אמרת לי שיש לך חמשים אלף מזומנים שאתה מוכן להלוות, הנה יש כאן יהודי בעל בעמיו ועתיר נכסין, שנעשו לו קשיים במסחרו ועומד בפני סכנת התמוטטות, ובהלואה של חמשים אלף דאלער יכולין להצילו ולהעמידו על רגליו, על כן אבקש ממך שתלווה לו המעות, ואם הוא לא ישלם לך, תבא אלי ואני אשלם לך המעות. ואכן ציית לדברי רבינו והלווה המעות לאותו סוחר, ולמעשה הצליח ב"ה להציל מסחרו והסוחר בעצמו שילם לו ההלואה.

(הרה"ח ר' זרח גליק הי"ו)

להוסיף על מעשה זה, אמרתי מענין לענין שמעתי מכ"ק אדמו"ר מבאסטאן מבארא פארק שליט"א שאמר בשם זקינו כ"ק אדמו"ר מבאסטאן זצ"ל, שהרה"ק מסאטמאר זי"ע הוא בעל מופת גדול והראה מופת כאן באמעריקא מה שלא הראה שום א' מתלמידי בעש"ט, שהוא הראה מופת 'אז די האנט פון א מענטש דערגרייכט ביז צו די קעשענע'... מה שלא היה כאן קודם שהוא הגיע, שאז עדיין לא הגיע יד האדם עד לכיסו, שהוא לימד את חסידיו להויל זהב מכיסם לצרכי צדקה באופן נשגב.

(הרה"ח ר' אברהם ישעי' קליין הי"ו)

טעל: 845.210.6668 | פקס: 845.314.8486
אימעייל: chelkeiny@gmail.com

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך אין אימעייל, שיקט א אימעייל צו: chelkeiny@gmail.com

להכניס דברי תורה בתוך
הגליון ולהערות והארות:

הגליון נערך ע"י מכון קונטרס
מ"ה אברהם ישעי' קליין
מ"ה יואל הכהן מאשקאוויטש
מ"ה משה אברהם לייפער
מ"ה שלמה הערשקאוויטש

חלקינו
בתורתך